

Dobszay Károly:

Cion bölcsei és egyéb furcsaságok

Vannak pofonegyszerű dolgok a világon, amelyek az emberi természetből fakadnak. Ilyen például, ha valamit - főleg valami átlátszó hazugságot - a törvény erejével akarnak ráerőszakolni az állampolgárokra, mint valami vallási, megkérdőjelezhetetlen dogmát, akkor a végén már azt sem hiszik el belőle az emberek, ami talán még megfelelné a valóságnak. Gondoljunk csak vissza azokra a gyönyörű időkre, amikor úton-útfélen csak azt hallottuk, olvastuk, hogy a dicsőséges Szovjetunió a föld legszebb, legtökéletesebb országa, maga a földi paradicsom, a szovjet ember pedig a legokosabb a világon. A végén már valóban elmebetegnek kellett lenni ahhoz, hogy ezt a maszlagot valaki elhiggye, pedig gondoskodtak róla az elvtársak, hogy a kételkedőknek elvegyék a kedvét.

Manapság a Szovjetunió és a szovjet ember helyébe egy másik nagyszerű ország, illetve embertípus lépett: Izrael és a zsidóság. Mi, egyszerű halandók hiszünk benne - mert szigorú törvények előírják - hogy 1945 óta nincs negatív jellemű zsidó ember, s ha valaki mégis ezt állítaná, az csak egy alávaló antiszemita uszítás. A zsidóság a legdemokratikusabb, leghumánusabb és legokosabb lakója földünknek (erre őket kiválasztották!), halljuk, olvassuk a szélrózsa minden irányából, ezt sulykolják agyunkba a különböző rádió- és TV-adók évtizedek óta. Ez a hivatalos álláspont, a demokratikus gondolkodás alfája és ómegája.

Aki ebben kételkedik, az csak egy megrögzött fasiszta lehet, s ellene a törvény minden szigorával kötelességünk fellépni.

Szervesen hozzátartozik ehhez a demokratikus szemlélethez az úgynevezett zsidó holokauszti iránti hit (mint egy új világvallás), s az ebből származtatott jóvátételek jogosságának örökké tartó elismerése. Az persze szintén a fasizmus kategóriájába tartozik, ha valaki - mivel a holokauszti történetének valóságát a dogma hangoztatásán túl bizonyítani nem tartják szükségesnek - kételkedni merészel annak illeten való megtörténtében, és főleg csillagászati számokban lefektetett nagyságában.

Nem kell hozzá sok ész, hogy kitaláljuk, vajon mit gondolnak valójában az emberek erről az egészről?

Egy másik, szintén pofonegyszerű dolog a világon, hogy ha valamit tűzzel-vassal tiltanak, akkor biztosak lehetnek benne, hogy önmagában ezzel a ténnyel még azok érdeklődését is felkeltik, akiknek különben esze ágába sem jutna foglalkozni a dologgal.

Mindez azért jutott az eszembe, mert nemrég a jól ismert hazai (sőt nemzetközi!) médiamaffia szűküléséből mindenki megtudhatta, hogy "elvetemült neonácik" egy budapesti pincehelységben levetítették a JUD SÜSS című világhírű, de 1945 óta tiltólistán szereplő "antiszemita propagandafilmét". Csupán, mert negatív színben tünteti föl a történelmileg bizonyítottan negatív főszereplő, Joseph Süs Oppenheimer személyét.

Még jól emlékszem, hogy micsoda ricsajt csapott itt ugyanaz a törpe minoritás, amikor néhány évvel ezelőtt valaki alacsony példányszámban újra kiadta magyarul az "antiszemiták bibliájának" számító Cion bölcseinek jegyzőkönyvei' című állítólagos hamisítványt. (És micsoda ricsajt fog csapni, ha megtudja, hogy ugyanazok a "javíthatatlan neonácik", akik a Jud Süs film vetítéséről is gondoskodtak, hamarosan díszkiadásban is megjelentetik!)

Lett is riadalom hétpróbás demokratáink körében. Akkor is rögtön rendőrért és bíróért kiáltottak, hisz egy ilyen könyv alkalmas arra - mondták -, hogy tovább szítsa az amúgy is eléggé antiszemita magyarság ok nélküli viszolygását a zsidósággal szemben.

Mindenekelőtt vizsgáljuk csak meg, hogy kik is ezek a "Bölcsek" és mit is tartalmaznak valójában ezek a "Jegyzőkönyvek", amelyeket a múlt század eleje óta szinte a világ összes nyelvére lefordítva kiadtak már, s csak 1945 után sikerült elérnie a "haladó világnak", hogy - akár a törvény minden szigorával - megakadályozzák további terjedését.

"Cion bölcsei" - így nevezték magukat - uralkodni akartak az egész világon.

Már több mint egy évszázad telt el azóta, hogy titokban találkoztak és összeesküdtek homályos céljaik megvalósítására: a zsidó világuralom megteremtésére.

24 jegyzőkönyvben foglalták össze határozataikat: az alapoktól kezdve, a stratégián keresztül egészen a végcélig mindent írásba foglaltak. Megtárgyalták az addig elért eredményeket, megvitatták a további teendőket éppúgy, mint a céljaik elérésének pillanatában alkalmazandó

módszereket.

Már akkor büszkén jelentették ki: "Csak néhány lépés választ el bennünket céljaink elérésétől." A Francia Forradalom segítségével már sikerült "a nem zsidó államok alapjait teljesen széttörni". A liberalizmus teljesen aláásta a hagyományokon nyugvó társadalmakat. A "Bölcsek" szemében a "Szabadság, Egyenlőség, Testvériség" magasztos szólamai nem mások, mint a buta tömegek elkábítására kitalált hazugságok.

"A sajtó már a kezünkben van." Ennek segítségével sikerült gazdasági válságokat kirobbantani, és a keresztény államokat arra rávenni, hogy még jobban eladósodjanak, míg végül a kamatok agyonnyomják őket. A győzelem tudata beszél a következő sorokból: "Kezünkben van napjaink legnagyobb hatalma - az arany", vagy "jelenleg, mint nemzetközi hatalom legyőzhetetlenek vagyunk", mivel a tőke kormányozza a világot. "Eszközeink: az erőszak és a megtévesztés."

A gyanútlan gójok csak érezzék magukat biztonságban, "de a kulisszák mögött két dolog érvényesül: manipulálás és megosztás". A káoszt minden erővel szorgalmazni kell. "Szolgálatunkban állnak reakciósok, monarchisták, demagógok, szocialisták, kommunisták és mindenféle álmódózkodók. A munkásokat fellázítjuk, ugyanakkor a megélhetési költségeket egyre csak emeljük s hatalmunknál fogva a spekulációs üzleteket támogatjuk, sőt háborúkat provokálunk."

A züllés elősegítésére - különös tekintettel az alkoholizmusra és a prostitúcióra - nagy gondot fordítanak, a nyomort pedig éhség és járványok előidézésével fokozzák. "Mi farkasok vagyunk, a gójok pedig egy birkanyáj."

Amennyiben terveik megvalósításával szemben ellenállás mutatkozna, a "Bölcsek" erre is felkészültek. Titkos földalatti bázisok kiépítésével, szükség esetén a föld alól irányítanak a további terrort, és ha kell, a velük ellenséges lakosság egész városait a levegőbe röpítenék.

A "Jegyzőkönyvek" szerint céljukat elérve a messiási kor köszöntene a földre. A trónon egy herceg ülne Dávid nemzetségéből, a zsidók pedig - ahogy Isten megígérte nekik - uralkodnának a világ fölött. Mindenki más nekik szolgálna, mint szigorúan tartott rabszolga, jogok, de egyúttal gondok nélkül, hisz a világ népei boldogok lennének, hogy egy ilyen nagyszerű uralkodót szolgálhatnak.

Ennyit dióhéjban a "Jegyzőkönyvek" tartalmáról.

A könyv terjesztésének tiltói szerint, ez az előítéletekből, félelemkeltésből és összeesküvéses teóriákból egy totális utópiává gyúrt fércmunka a világ összes antiszemitájának a bibliája, akik azt hiszik, hogy ebben a könyvben a zsidók lépésről lépésre lefektették a világ általuk történő meghódításának tervét. Mások meg vannak győződve, hogy itt nem egy gyűlöletkeltő hamisítványról, hanem egy véletlenül napvilágra került titkos terv írásos bizonyítékáról van szó. A tántoríthatatlan antiszemitákat már az sem különösebben érdekli, hogy hamisak-e vagy sem ezek a jegyzőkönyvek: szerintük - akárki is írta azokat - a zsidóság lelkivilágából fakadó tevékenységre derítenek fényt.

Akármi is az igazság, az még csak fel sem merül a demokrata tilalomfa-állítók agyában, hogy a jelenlegi - esetleges - zsidóellenesség oka nem a "Jegyzőkönyvek" és hasonló irományok hatására, hanem jóval inkább a zsidóság bizonyos reprezentáns rétegének jelenlegi viselkedésére vezethető vissza. Az meg természetesen csak a véletlenek furcsa összejátszása, vagy antiszemita agyrém, hogy a száz év előtti "hamisítók" által papírra vetett dolgok félelmetes pontossággal egybevágnak korunk számtalan - pozitívnak egyáltalán nem nevezhető - jelenségével.

A kilencvenes évek vége felé egy üzletemberekből és tudósokból álló japán delegáció izraeli látogatása alkalmával a csoport vezetője a "Jegyzőkönyvek" egy luxuskiadását nyújtotta át zsidó üzlettársainak ajándékba.

A kényelmetlenül mosolygó, de láthatóan meghatódott házigazdának elmondta, hogy ez az ajándék a zsidók iránti csodálatuknak a jele, mivel a könyvben lefektetett, nehezen megvalósítható terveket olyan bámulatos ügyességgel ültették át a valóságba. (Forrás: Der Spiegel Magazin, 1998/19. szám, 196-200 old.)

A tudósítás egy szóval sem említi, hogy a japán delegáció esetében rendőrért vagy bíróért kiáltottak volna az "elérzékenyült" házigazdák.

*

És itt álljunk meg egy pillanatra. Ha valóságként elfogadjuk a zsidóság világuralmát, akkor akár nyugodtan a Dunába is ugorhatnánk, hisz a "Jegyzőkönyvek" is azt sugallják, hogy minden a kezükben van, s ez ellen bármit is tenni csak hiábavaló próbálkozás lenne. Tehát kussoljunk és örüljünk, hogy a számunkra megszabott keretek között vegetálhatunk. És itt van a kutya elásva. Kinek az érdeke lehet, hogy ez a felfogás eluralkodjon az emberiség nem zsidó többségének tudatában egy kb. 17 milliós - de létszámát nézve valóban világszerte felülreprezentált - nációval kapcsolatban?

Csakis magának a zsidóság önkiválasztott, élőlisködő és hangadó rétegének! Mert ezáltal önkéntes feladásra ösztökélik mindazokat, akik, bár saját bőrükön érzik az életüket behálózó tömérdék igazságtalanságot és hazugságot, s naponta tapasztalják egy gátlástalan kisebbség undorító tobzódását, de "ez van, ezt kell szeretni" alapon végül belenyugodnak a "megváltoztathatatlanba".

De tegyük fel a kérdést: Valóban ez van, és valóban ezt kell szeretni?

Nem, kedves barátaim, nem ez van, és szeretni pedig főleg nem kell! A zsidóság világhatalma - elismerve e téren elért valóban jelentős sikereiket - korán sem olyan erős és főleg végleges, amibe bele kellene nyugodni. Ezt a hazugságot - ugyanúgy, mint a többi - csak ők szeretnék elhiteni a világgal, hogy senkinek még eszébe se jusson: ha akarunk, változtathatunk a dolgok menetén! Ezért, és csakis ezért kellett kitalálni és a jól ismert segédeszközökkel (sajtó, TV, rádió, stb.) az emberiség tudatába sulykolni, hogy Izrael egy sebezhetetlen nuklerális katonai világhatalom, vagy a Moszad a világ legprofibb és legfélelmetesebb titkosszolgálat, stb. stb. Gondoljunk csak bele, mi lett volna, ha annak idején az Öböl-háború alkalmával Szaddam

Huszein által Izraelre kilőtt elavult szovjet rakéták közül egybe is komoly töltet van? Hol volt akkor a sebezhetetlen szupervéderő? Pedig még Amerika is odavitte a legmodernebb elhárítási gépezetét. Ekkor lepleződött le egyértelműen, hogy Izrael és a zsidóság nagyon is sebezhető, ha valaki fittyet hányva az évtizedes, sőt évszázados vagy évezredes mítoszokra - veszi a bátorságot és visszaüt. Mert nincs terror - csak gyávaság van! Ezt bizonyítja a palesztinok félévszázados bátor, önfeláldozó küzdelme is, amely egyszer biztosan elnyeri megérdemelt jutalmát. Ők nem törődtek bele a "megváltoztathatatlanba" és a történelem őket igazolta. Vagy ép ésszel elképzelhető lenne, hogy Izrael - és a zsidóság - meghátrálna a kődobálók népétől, ha valóban olyan világuralommal rendelkezne, ahogy azt sokan gondolják?

Az ő erejük nem más, mint a mi gyengeségünk és gyávaságunk. Nincs Istentől kiválasztott nép, csak egekig érő hazugsághegyek és mérhetetlen butaság, amely ezt az állapotot legalizálja. (Érdemes megemlíteni még az izraeli hadsereget tönkreverő pár ezer fős létszámú Hezbollahot is, amely a 2006-ban Libanon ellen indított zsidó agressziót hárította el. - a szerk.)

A "Jegyzőkönyvek" valóban hamisítványok abban a tekintetben, hogy egy túldimenzionált, homályos világuralmat lebegtetnek a szemünk előtt, holott nem láthatatlan sátáni erők tesznek bennünket tönkre, hanem nagyon is jól látható emberekről van szó. Az évezredes cél mindenkor ügyeletes megvalósítói, és az őket szolgamód kiszolgáló erkölcsi hullák siserehadáról. Megnevezésük és leleplezésük a magyar jövő érdekében elsőszámú kötelességünk.

A hazug mítoszokra és szélhámosságokra épített kártyavárak ideje végéhez közeledik. A palesztinok, a sajnos leverett Irak, és a még le nem vert Irán után most végre a még mindig atomhatalomnak számító, megújult Oroszország is ébredez, mit sem törődve az "örök humánusok" kétségbeesett visítozásával vagy fenyegetőzésével. Az új évezred első százada választ ad majd mindenre, s ki mint vetett, azonképpen arat.

Nálunk, Magyarországon is attól függ minden, hogy merünk-e végre bátran, félelem nélkül a saját érdekeinkért kiállni. Ha lassan is és elvétve, de néhány jel arra mutat, hogy igen.

Ezekkel a jelekkel kapcsolatban egy magát szintén "Bölcs"-nek képzelő sajtószakemberünk nemrég szomorúan megjegyezte: "sötétedik Magyarországon".

Sötétedik? Igen, sötétedik. Nekik! Nekünk azonban ez azt jelenti, hogy: pirkad!

Dobszay Károly

Forrás: FRONT c. újság szeptemberi száma